

Damunt el cel d'octubre onegen senyeres verdes. ¿Quins són els camins que menen al castell? Tots coneixem el brogit de les ombres que erren, venturoses, per la boixeda de la nit. (—No xiuleu tan fort per les passeres del Congost! Amb cordill fort i tela dura farem avions i globus imbatibles! Cobrim-nos de pèl i pintem-nos bigotis i celles espessos! ¿No sentiu, al peu de la Pedrera Blanca, la divina remor de l'hipogrif inatacable?—) Soneu, clarins siderals; desplegueu-vos suaus, constel·lacions; sortiu de les tèbies negrors, cometes púdics! Só jo el més coratjós dels serfs del Prebost que ha de venir.

Del «Diari 1918»